

Какъ пѣй, какъ чучурижи

И ты съсъ него пѣй:

« Ахъ, славей!

Защо да нѣмамъ тозъ гласъ,

Че щѣхъ да бѣдѣ (и) азъ

Не дрипава овчарка,

А първа Господарка,

Кат' нашата Баронка

Съ елмазена коронка;

Тогазъ и азъ щѣхъ могѣ

Съ теб' да славиѣ Бога!

И пакъ си ты пѣше

Съсъ славейчето наедно

Въ зора свѣтлива, по хладно...

Каква, ахъ, пѣсень бѣше!

(Изъ музыкальный Journal des demoiselles, 29-а год.)

3) По окончаніето, или по свършека, стиховетѣ бывать ритмованы и бѣлы. — Ритма са нарича съзвучното окончаніе на два стиха; като: мостъ—постъ, коза—лоза, тъмнина—тишина, чудесенъ—небесенъ, право—здро́во пѣиѣ—любіиѣ, коси—носи, огледа са ухлѣ́ба са и др.

Ритмытъ, които иматъ удареніе на послѣднія слогъ (т. е. които искараватъ съ дълъгъ слогъ въ стиха,) казватъ са мъжскы; напр. дѣска лѣска, имотъ—животъ, крыло—перо, и другы; а които иматъ удареніе на кое-да-е отъ предъидъщитѣ сло́гове и слѣдов. искараватъ съ краткъ слогъ, казватъ са женскы ритмы: благороденъ—свободенъ, миренъ—силенъ, причина—долчина, ясна—красна, право—здро́во, и пр. Мъжкытъ ритмы са редува́тъ съ женскытъ различно; тѣй наприм. 1) подиръ съ́ка женска може да има една мъжка ритма, или 2) подиръ двѣ женскы—двѣ мъж-